

3513. 2den Beh. af Lovf. om Nedlægg. af Finantshovedkassen.

3514

at det, hvis man lod de gamle Lønninger staa usforandrede, vilde være en Nedsættelse paa Grund af de stadig stigtende Priser paa alle Livsforbrødenheder; deraf følger, at man nødes til større eller mindre Forhøielser. Der er i denne saavel som ogsaa i forrige Samling nogle Gange blevet hentydet til, at man ved den sidste store almindelige Lønningsrevision skulde være naaet til meget betydelige Besparelser; ja, der er endog nævnt 60,000 Rb., men jeg skal benytte denne Leilighed til at gjøre opmærksom paa, at dette er en fuldstændig Misforstaaelse. De 60,000 Rb., som der tidligere har været Tale om, fremkomme nemlig ikke ved at sammenholde de bevilgede Lønninger med de tidligere gjældende, men de fremkomme ved at sammenholde de bevilgede Lønninger med de i Lovforslagene opførte Lønninger, og det er en ganske anden Ting. Jeg tror derfor, at de finansielle Betragtninger, hvormed det ærede Udvalg er fremkommet, ikke ganske holde Stik, men jeg skal forøvrigt erkjende, at flere af de øvrige Motiver, som ere anførte, synes mig ingenlunde at savne Berettigelse, og jeg har derfor, som sagt, ikke noget Væsentligt imod, at Lovforslaget falder bort, ligesom vi ogsaa have hørt, at den ærede Minister ikke har noget Videre derimod. Grunden til, at jeg ønskede Finantshovedkassens Nedlæggelse, var nærmest at søge i andre Betragtninger, og jeg mente, at man ved at nedlægge denne Kasse vilde faae Naadighed over nogle Lokaler, som Rigsdagen, der saa haardt trænger til Udvidelse af sit Lokale, maaske kunde faae Brug for; dette Haab falder nu bort, men det er da ingen stor Sag. Det vil jeg dog endnu tillade mig at nævne, og det er, at naar man ser Udfaldet af denne Sag og af andre lignende Sager, som til Exempel af den Sag, der blev sat i Bevægelse af den ærede Kultusminister om en Sammendragning af Universitetets og Kommunitetets Midler, kan man virkelig ikke undlade at befrygte, at de ærede Herrer Ministre for Fremtiden vilde være mere

varsomme med at tage Hensyn til Duffer, der fremkomme her i Rigsdagen. Det er nemlig aldeles vist, at dette Lovforslag er fremkommet efter Duffer, fremsatte her i Rigsdagen, som ere bestyrtede ved Afstemninger i forskjellige Udvalg, og hvis Noget skulde negte det, skal jeg være villig til at lade mig føre som Vidne derom. Naar nu en Minister for at imødekomme slige Duffer, og ikke just for at fremme de Hensyn, der ellers vedkomme ham, indbringer saadanne Lovforslag, men de da faae en saadan Modtagelse, som dette har faaet, synes jeg det vilde være mennesseligt, om vedkommende Minister ganske stille lovede sig selv: Det skal være sidste Gang, jeg skal bryde mig om, hvad der saaledes kommer frem her i Rigsdagen.

Gad: Det, hvorfor jeg har begjæret Ordet, er for Storstedelen allerede fremkommet ved de Yttringer, der ere fremsatte af min ærede Ven for Maribo Amts 2den Valgkreds (Frederiksen), idet jeg nemlig vilde have udtalt, at det, som for mig har været det Væsentlige i denne Sag, er, at jeg ikke har kunnet se og endnu idag ikke kan se, at man ved Lovforslaget opnaar det, som man, saa vidt jeg skjønner, har ment, at man kunde opnaa ved en Lov, der henlagde Statens Udbetalinger til en Bank, og naar jeg altsaa her er fuldstændig enig med de øvrige Medlemmer i Udvalget om, at dette Lovforslag bør henlægges, saa er det ganske vist væsentlig af Grunde, som maaske ikke paa den Maade ere fremhævede i Udvalgets Betænkning, som jeg vilde have gjort, naar jeg selv havde været Ordfører. Paa den anden Side er min Stilling dog paa ingen Maade saaledes, at jeg ubetinget skal være imod, at det Duffe bliver opfyldt, som flere Gange er fremkommet i Rigsdagen, som jeg aldrig har stærkt fremhævet, men som jeg ganske vist paa en vis Maade har kunnet dele. Jeg skal tværtimod være med til at fremme Duffets Opfyldelse, naar denne Opfyldelse i Virkeligheden gaar ud paa det,